

af Stort og Smaat, dels ved en Forstyrrelse af Fiskenes Leg, hvorved Formeringen hindres, dels ved en Ødelæggelse af de Naturforhold i Vandene, som ere Væsbetingelser for Fiskene, navnlig Tilintetgjørelsen af de lavere Dyreliv, der give Fiskene deres væsentligste Føde; Dyrøden af Havbunden, og Forstyrrelse af den derværende Plantevæxt, der yder Fiskene Tilhold og Skulesteder osv."

Naar Mindretallet nu skal forsøge at belyse Værdien af det af Kommissionen saaledes Anførte, saa turde den mere almindelige Bemærkning først finde Plads, at Videnskaben endnu langtfra turde være naaet til at kunne give fuldstændige og paalidelige Oplysninger om alle de Forhold, som her kunne komme i Betragtning. Det Element, som Fiskene bebo, dets overordentlig store Udstrækning som udgjørende $\frac{3}{4}$ af Jordens Overflade, og dets forholdsvisse Utilgjængelighed udenfor Overfladen frembyde særlige Vanskeligheder for Studiet af mange vigtige Ørene af Ichthyologien. I det Hele og Store kan siges, at Ordningen af Havets Økonomi synes at være den, at medens de fleste Fisk lige fra Æget og under deres hele fremtidige Livsperiode til sammes seneste Stadier, ere ubefatte for mangfoldige Færer, der have et uendeligt Antal Individuers Undergang til Følge, har Naturen paa den anden Side som Modvægt herimod udbruset Fiskene med en saa overordentlig Forplantningsevne, at Havet næsten om forholdsvis kort Tid maatte synes utilfrækkeligt til at rumme Fiskemængden, dersom ikke den kolossale Formindstfelse af Individerne, ved at tjene til Føde for deres større og stærkere Kammerater, vedligeholdt den fornødne Ligevægt. Saavidt vides leve saa godt som alle Fisk af andre dyriske Organismer, og de fleste sluger hverandre uden Hensyn til, om de ere af deres egen Slægt og Art eller ikke, og uden anden Ørands end den, som Størrelsen sætter herfor. Havets Økonomi er saaledes bygget paa en enorm Produktion og en enorm Konsumtion af talløse Individuer, og allerede dette synes at maatte antyde, at Menneskets Indgriben heri i mange Tilfælde kun kan blive af umærkelig og forsvindende Betydning.

Hvad angaar Kommissionens Paastand, at Fiskeriet kan ødelægges ved en Forstyrrelse af Fiskenes Leg, til hvilken Paastand Kommissionen mange Gange kommer tilbage, maa det Spørgsmaal paatrænge sig, at selv om Fiskelegen var ubfat for i det Omfang, som Kommissionen mindre rigtigt forudsætter, at forstyrres ved Vaadbragning og Brug af andre Fiskeredskaber, hvad Betydning vilde da denne Forstyrrelse kunne tillægges lige overfor den uhyre Tilintetgjørelse af Leg, der finder Sted ved Ødelæggelsen af store Masser af gydefærdige Fisk baade ved disses andre Fjender og ved Menneskene, hvilke sidste overhoved ikke kunne fange disse Fisk undtagen netop paa den Tid, da de gydefærdige

komme til Kysterne for at lege. Dette gælder saaledes om Silde, der, undertiden med ubeftemte Mellemrum, for hvilke endnu ingen Regel er funden, i talløse Masser søger ind til Kysterne i Gydetiden. At følge disse Sildestimers Væie i Oceanet og fige, hvorfra de komme, og hvorhen de atter gaa, naar de have leget, er et Problem, som Videnskaben neppe endnu kan løse; men Silde maa tages, medens den indfinder sig, og det vil ikke være uden Interesse at kaste et Blik paa, hvor overordentlige Mængder af Leg, og dermed af vordende Silde, der i Virkeligheden tilintetgøres ved denne nødvendige Fangst i Legetiden. Regjerings tidligere Fiskerikonfulent, afbøde A.S. Schmidth, oplyser i sin Betænkning, der er dateret den 6te Mai 1866, og findes i Tillæg A. til Rigsdags-tidenden for 1866—67, Sp. 957—992, at ifølge ansete Ichthyologers Undersøgelser indeholder en Silderoggn gennemsnitlig 68,000 Æg. Dette giver, naar der regnes at være lige mange Hanter og Hunner, 34,000 Æg for hver Silde, der fanges, altsaa for en $100 \times 34,000 = 2,720,000$ Æg, for 1,000 100 , der kan fanges i en eneste Nat, 2,720 Millioner Æg, som i en Nat gaar til Grunde. Men hvad vil en enkelt Nats Fiske paa et enkelt Sted fige imod al den Mængde Silde, der under hele Aarets øvrige Fiskeid bliver optagen. Et Fjorsøg paa at beregne Antallet af de Sildeæg, der kun i et enkelt Aar gaa til Grunde ved Fangsten af de drægtige Silde, vilde føre til et Tal af en uoverfluelig Størrelse. Den Tanke ligger ganske vist nær, om dog ikke en saa enorm Tilintetgjørelse af Legen tilsidst maa føre til, om ikke en Ødelæggelse, saa dog en meget kjendelig og følelig Formindstfelse af Sildefiskeriet, og om der derfor ikke er god Grund til at gribe til Midler herimod. J. A. Schmidth meddeler i sin fornævnte Betænkning, at dette Spørgsmaal blev underkastet Prøvelse af en i Skotland nedsat kongelig Kommission, men at denne Kommission efter de omhyggeligste Undersøgelser, om hvis Dygtighed, Alvor og Paalidelighed der ikke foreligger nogen Grund til at tvivle, kom i sin i Aaret 1863 afgivne Betænkning til det Resultat, at uagtet den uhyre Masse Silde, der aarlig fanges af Skotlands 40,000 Sildefiskere, tager Mennesket dog kun 5 pCt. imod, hvad Sildens andre Fjender samtidigt opluge. Lige over for denne Kjendsgjerning bliver der intet Andet tilbage end at erkende, at Menneskets Indgriben i Naturens Økonomi paa dette Omraade er betydningsløs og magtesløs; thi naar Sildens andre Fjender samtidigt tage 95 pCt., kan det Intet have at fige, hvad enten Fiskerne tage 5 pCt. eller derfra nedestier til slet Intet. Her kunne Masse-Størrelser, Fredningstider etc. intet Udslag gjøre. Og dog er Silde langtfra den mest frugtbareste Fisk. Kroyer beretter, at en Dorfserogn gennemsnitlig indeholder 9,500,000 Æg, altsaa herved 200 Gange flere end en Silderoggn. Vel affatter Silde